

Idén a család nyári pihenőjének célpontja egészen az országhatár szélére húzódott. Egy kis faluban, Abaújváron szálltunk meg egyik ismerősünk barátságos, pihenésre kitűnően alkalmas bungalójában. Utunkat erre a tájra csupán a kíváncsiság vezérelte. Hiszen oly sok jót hallottunk már róla, így mindenképpen szükségesnek tartottuk, hogy mi is ellátogassunk ide. A hallottakból merítve már hónapokkal előre kigondoltuk, melyek lesznek azok a látványosságok, amiket mindenképpen meg fogunk tekinteni. Ottilétünk során elfoglaltuk a fűzéri és a boldogkővár-aljai várat, valamint számos érdekességet láttunk és tudtunk meg a Zempléni-hegység szépségeiről.

Az első nap alkalmával röpké kipakolást követően, rögtön térképet ragadtunk, és kiszemeltük a környék igen bőséges megtekintésre érdemes látványosságait. Mivel hamar beesteledett, gyorsan el is terveztük, hogy amint felkel a nap, belevágunk első kalandunkba. Ostrom alá vesszük Fűzér büszke várát. Az ébredés a tiszta hegyi levegőben eléggé nehézkesen ment, de egy biztos, hogy a teába nem én öntöttem cappuccinot! Miután összekészálódtunk, autóba ültünk, és megkezdtük a hadjáratot.

Megérkezésünkkor a vár tövében némi taktikai megbeszélést követően - alföldi ember lévén - gyalog kezdtük megközelíteni a végső célt. Útközben bizony eléggé megbántuk utóbbi döntésünk elhamarkodottságát. Azonban mindez az utolsó száz métereknél szinte már senkit sem érdekelt, hiszen izgatottan vártuk, vajon mire is számíthatunk odafönt. Ez az! Kiáltottunk fel. Megérkeztünk! Csodaszép és végtelennek tűnő kilátás tárult elénk a vár tornyából. Némi kis fantáziával egészen a középkor világában érezhettük magunkat. Ottilétünk során rengeteg új információval lettünk gazdagabbak a vár történetével kapcsolatban. Többek között megtudtuk, miszerint az Aka nemzetségből származó Andronicus mester építette a XIII. század első harmadában. Valamint, hogy 1603-ban Nádasdy család kezébe került, akiktől a Habsburg-ellenes Wesselényi-összeesküvésben való részvétel miatt elkobozták. Majd a várat elhanyagolták, s miután a császári csapatok elhagyták, teljesen lerombolták. Büszke hódítók révén, megelégedve hagytuk el a várat.

De a nap még mindig nem ért véget. Az energia csak úgy buzgott bennünk. Így hát elszáguldottunk Boldogkőváralja monumentális épen maradt ormaihoz. A legenda szerint az egyik uralkodó idejében, Budán éhínség tört ki. A hír hallatán a vár ura egy kocsi aszalt gyümölcsöt küldött a királynak. Ezzel vészelték át az ínséges időszakot. Nem sokkal később Kőváralja várnagyának hét lánya mind egyszerre ment férjhez. A mulatságon tiszteletét és háláját kifejezve, az ország ura is részt vett. "Boldog ez a Kőváralja!" hangzottak szavai. Így lett Kőváralja boldog, azaz Boldogkőváralja. Mire e történelmi látványosság szinte minden zegzugát is bebarangoltuk, igazán későre járt már. Visszaúton merő buzgósággal és jó kedvvel összegeztük a napot. Mivel jócskán megéheztünk, betértünk egy étterembe, ahol szomjunkat olthattuk és korgó gyomrunkra egy darabig hangtompítót tehettünk.

A hét többi napján is számos helyre ellátogattunk. Betekintést nyerhettünk egy igazi kuriózumnak számító vadászkastélyba Kőkapun. Külföldi kiruccanásunk során megcsodáltuk Kassát és felfedeztük II. Rákóczi Ferenc síremlékét.

Akik még nem látogatott el a Zempléni-hegységbe, azoknak mindenképpen ajánlom. Nagyon alkalmas hely mind pihenésre, mind hasznos kikapcsolódásra egyaránt.

Úgyszintén nagyon ajánlom John Steinbeck Édentől keletre című alkotását. A könyv egyik fejezetében a főhős vándorló életet él, és a hideg elől a hegyekbe menekül. Azzal a felvetéssel, hogy a hegyi emberek magányosan élnek és a magányos emberek rendszerint sokkal barátságosabbak. Ugyanez a gondolat a mai világban már nem igazán helytálló, de utunk során az aprócska igazságtartalma meglehetősen elgondolkodtatott.

Várostrom

Írta: Tokai Sándor 12. B
2008. október 06. hétfő

